

Zaterdag 23 mei 2026 : Een warm Afrikaans feest voor pater Jef in Kobbegem

De Sint-Gorikskerk van Kobbegem zat zaterdag 23 mei letterlijk afgeladen vol voor de feestelijke pensioenviering van pater Jef. Na vele jaren van trouwe dienst nam hij officieel afscheid als pastoor, maar wie hem kent weet dat zijn engagement daarmee niet stopt. Pater Jef is priester, een roeping voor het leven. Hij zal dan ook blijven voorgaan in vieringen en blijft wonen in de pastorie van Kobbegem.

De viering kreeg bewust een uitgesproken Afrikaanse toets, als eerbetoon aan zijn jarenlange missie- en pastorale werk in Zwart-Afrika. De kerk was kleurrijk versierd in Afrikaanse stijl en het altaar werd bedekt met een Afrikaans Mariadoek waaraan pater Jef bijzondere waarde hecht.

De eucharistieviering zelf werd mee gedragen door live muziek en Afrikaanse zang die meteen zorgden voor een warme, uitbundige en tegelijk diep verbonden sfeer. Stilstaan was onmogelijk. Het ritme bracht iedereen in beweging.

Tijdens de viering stond het verhaal van de herdershond centraal, als het ware op het lijf van pater Jef geschreven. Niet iemand die op de voorgrond moet staan, maar wel iemand die altijd nabij is, onder de mensen, oog heeft voor wie het moeilijk heeft, wie dreigt verloren te lopen opzoekt en vooral trouw is aan zijn roeping. De teksten raakten zichtbaar vele aanwezigen.

Na de viering volgde een gezellige, verfijnde receptie in de pastorie van Kobbegem, verzorgd door de parochiale ploegen van Kobbegem en Walfergem.

Daar werd gezellig nagepraat, herinneringen opgehaald en vooral veel dankbaarheid uitgesproken voor alles wat pater Jef gedurende al die jaren voor de gemeenschap betekend heeft en nog steeds betekent.

Ook de solidariteit bleef niet achterwege. De collecte van de viering ging integraal naar pater Jef, die daarmee goede werken en projecten in Afrika blijft ondersteunen - een engagement dat hem nog steeds nauw aan het hart ligt.

Hoewel hij nu officieel met pensioen gaat als pastoor, blijft pater Jef voor velen gewoon dezelfde warme, trouwe en erg gewaardeerde herdershond. Niet voor niets werd hij zowel vóór als na de viering door het dorp en naar de kerk gebracht met een riksja (een soort bakfiets). Het leverde niet alleen mooie beelden op, maar symboliseerde ook hoe de gemeenschap hem nog steeds letterlijk en figuurlijk op handen draagt. Een titel is immers maar een titel, het is de roeping en de mens die werkelijk het verschil maakt!